

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

KŘÍŽOVÁ CESTA S DĚTMI

D. B. ZÁBŘEH-NEDĚLE 22. 2. 2026

Březen 2026 (16. ročník)

1. neděle postní s dětmi v Zábřehu a s udílením popelce 22. 2. 2026

SLŮVKO FARÁŘE

Od Přemysla Oráče k pizze a hranolkům...

(nový postřeh z lyžáku)

Matně si vzpomínám na školní hodiny dějepisu, kde nám učitelka předkládala prastarou historii naší země především skrze Staré pověsti české a jiná díla. Detaily si nepamatuji, ale vybavuji si někde hluboko v paměti, že k těm pověstem byly před naše zraky ve vyučovací hodině rozvěšeny krásné obrazy s postavami jednotlivých příběhů. A ten Přemysl Oráč tam byl také. Samozřejmě v roli oráče – tedy za pluhem. Jestli okolní nebo třeba i vzdálené národy mají ve svých dějinách podobnou postavu, která dobývá ze země chléb, to nevím. Ale my ji máme.

Ten obraz na mě působil docela pozitivně a říkal jsem si v duchu, že je dobře, že můj otec má doma traktor a dvoják pluh, takže nemusí zapřahat nějakého vola či krávu či koně. A orbu jsem viděl častokrát kolem sebe, hlavně na podzim na malých polích i velkých lánech. Také vyorávání brambor bylo před očima pravidelně. Škoda jen, že jsme kdysi neměli nějaký malý traktorek nebo tzv. rotavátor, abychom nemuseli ručně rýt zahrady. Díky těmto zkušenostem jsem začal více vnímat biblický text na začátku Bible, kde Hospodin Bůh říká člověku: „V potu tváře budeš jíst (dobývat) chléb.“ No musím říct, že u toho rytí jsem se docela zapotil. Takže v Písmu necyganili.

K doplnění zbývá ještě zimní období na silnicích, kdy jsme mohli při napadnutí čerstvého sněhu (alespoň 5 centimetrů) potkat na minimálně státní silnici oranžový nákladák, který před sebou tlačil veliký plechový šíp. Tímto pluhem zprůjezdnil silnici a my mohli jet.

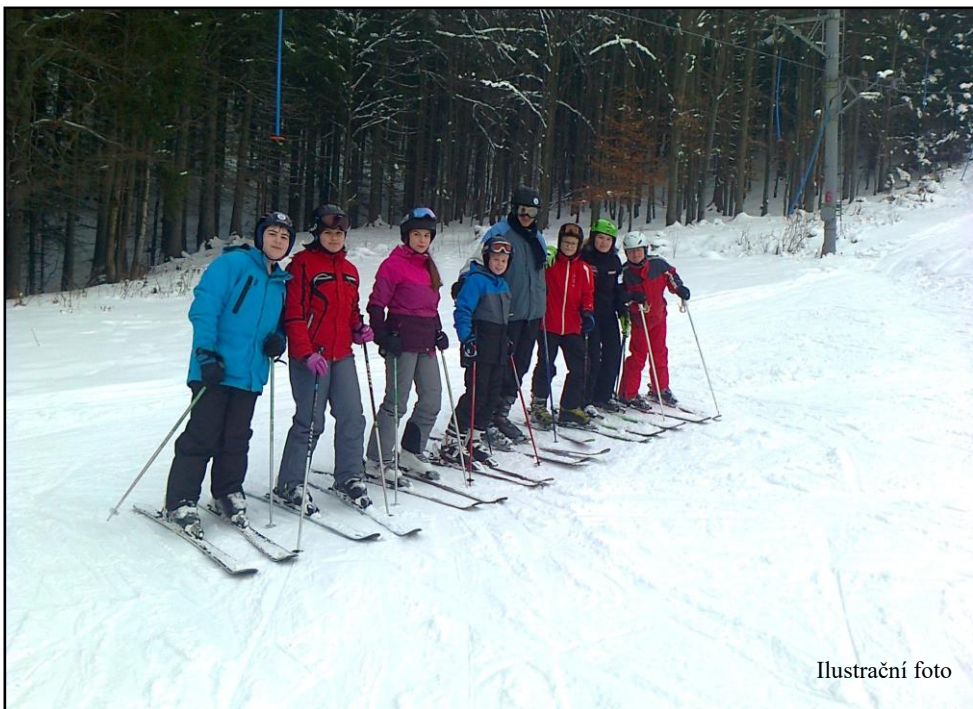
Ale od toho Přemysla Oráče se musím posunout směrem k současnosti a směrem do hor, konkrétně Beskyd, a to na Gruň. Možnost být nablízku žákům-osmákům mi umožňovala vidět a vnímat jejich počáteční napětí až strach, když po úspěšném nazutí lyží měli na menším svahu vyvíjet úsilí o ovládnutí zařízení, kterému obecně říkáme lyže. Pro někoho to byl náročný a táhlý boj, někdo zase velmi rychle zakusil první pocity radosti, že to už jakžtakž jde. U většiny byl pevnou součástí tohoto klání postoj, kterému obecně říkáme PLUH. Dodnes ho mnozí používají. Někomu zůstal jako pevná součást lyžařského stylu, někteří ho postupně vytěšňovali, bo našli jiné zpomalovací metody. A tak jsem byl roky zvyklý na slovo pluh...

No jo, jenže letos jedu do Ski Parku Gruň už podesáté a myslím si, že mě nemůže nic zásadního překvapit... Pohybují se kolem družstva začátečníků a mírně pokročilých a občas zaslechnu z úst instruktorů slovo pizza. Říkám si, asi je to motivační věc, takže když lyžař-zároveň toto slovo uslyší, více se snaží a za odměnu dostane asi pizzu (tu totiž mají na hlavní chatě v restauraci v nabídce). Toto jsem si myslel až do chvíle, kdy z úst pana učitele slyším velmi zřetelné a hlasité: „Pizza!! Hranolky!!“ Až teď mě zpomaleného osvítilo možná shůry a uvědomil jsem si, že dnes už dětem nic neříká slovo pluh, ale slovo pizza je jim důvěrně známe. Dílek pizzy je přece trojúhelník s jednou zaoblenou stranou, takže špičky lyží k sobě a paty lyží od sebe. No a pak zase lyže vedle sebe jako dva hranolky v McDonaldu nebo KFC. Prosím, neťukejte si na čelo, že to je přece jasné. Pro mě to bylo skoro něco jako objevení Ameriky tím pánem ze Španělska. No, ale pozor! Tato drobnost mi mimo jiné připomněla, že hlásat evangelium či říci něco o Bohu dnešnímu člověku je náročný proces, při kterém je potřeba vážit slov.

Už proto je velmi dobré, ať vhodné hledané slovo provází vždy vhodný, ideálně dobrý příklad.

Bůh vám žehnej.

PKF

Ilustrační foto

Zazněly nové benešovské zvony...

V sobotu **14. března 2026** si připomeneme **55 let**, kdy byly posvěceny a zavěšeny do věže našeho farního kostela sv. Martina tři nové zvony. O nich byla podrobná zmínka v březnovém Nedělníčku v **roce 2021** v souvislosti s **padesátiletým výročím** jejich posvěcení.

Proudem času se vraťme ale zpět do historie, co všechno tomuto slavnostnímu aktu předcházelo.

Píše se rok 1856 a farářem zdejší benešovské farnosti je P. Josef Kopetzky. Bylo zjištěno, že dva malé zvony zavěšené v nízké dřevěné věži farního kostela mají praskliny. Rozhodnuto bylo, že se musí přetavit. Nové zvony odlil zvonař Liebold z Gnadenfeldu. Větší zvon byl nazván Martin a vážil přes 3,5 centu a menší zvon Josef vážil přes 2 centy (1 cent = 50 kg). Nové zvony byly vysvěceny biskupem Thysebertem 30.11.1856. Na pořízení těchto zvonů byla vyhlášena veřejná sbírka a sešlo se 226 říšských tolarů. Náklady na ně však činily jen 124 říšských tolarů. Vystala otázka, co s tímto tolarovým přebytkem? Řešení navrhl farář P. Kopetzky. Navrhl postavit pro nové zvony novou věž, „neboť ve staré, nízké a dřevěné věži hlas zvonů nemůže vyniknout“. Pan farář vyzval přímo z kazatelny své farníky, aby přinesli znovu tu velkou oběť a přispěli podle svých možností na výstavbu nové věže. Farníci se vlastnoručními podpisy zavázali složit 1000 říšských tolarů. Finanční pomoc přislíbil i lesmistr Rotschildova panství Karel Exner. Ze závěrečné formule zápisu o dostavbě věže farního kostela ze dne 30.7.1863, nalezený v báni věže při její opravě z roku 1928 je uvedeno m.j. (s překladem) „Ještě poznamenáváme, že dnes za přítomnosti komitátu pro stavbu věže, pana architekta Flohra z Vídně, pana zednického mistra Glogara z Chuchelné a našich dobrodinců byla vytažena hlava a kříž na věž zámečnickým mistrem Jordanem z Ratiboře“.

Nastala I. Světová válka a v roce 1917 pro její válečný průmysl byly rekvírovány (nuceně zabaveny) tyto benešovské kostelní zvony.

Určitým zadostiučiněním a k radosti benešovských občanů bylo rozhodnuto zajistit tři nové zvony. Ty mohly být pořízeny opět jen díky dobročinnosti mnoha farníků. Přispívali bohatí i chudí, každý podle svých možností. Dárcovství bylo dobrovolné. Zábřežský statkář, osmdesátiletý Lukas Meixner, daroval kostelu 20 000 tehdejších korun. Patronátní Rotschildův velkostatek daroval 8 000 korun. Odlití zvonů bylo objednáno u firmy Octav Winter v Broumově v Čechách.

Nové zvony byly do Dolního Benešova dopraveny 20. 12. 1920 a ihned následujícího dne byly posvěceny. Vytažení zvonů a jejich zavěšení do věže kostela si vzali na starost sami farníci, a pak nastaly okamžiky, které nikdo z obyvatel neočekával. Na Štědrý večer se rozezněly městečkem a dále do okolí lahodné údery nových zvonů jako velebné a radostné poselství pro lidi dobré vůle.

Velký zvon o váze 450 kg byl vyroben o průměru 96 cm a byl na něm latinský nápis: „Svatý Martine, oroduj za nás! Benešovský farní kostel 1920“ a reliéf Ukřižovaného Krista. Zvon přišel na 36 000 korun.

Střední zvon o váze 243 kg dosahoval v průměru 77 cm a latinský název zněl: „Svatá Boží Rodičko, oroduj za nás! Daroval Lukas Meixner ze Zábřeha. Farní kostel benešovský 1920“ a reliéf na něm představuje Boží Rodičku. Ten stal 19 440 tehdejších korun.

Třetí malý zvon vážil 141 kg a měl průměr 64 cm a jeho nápis zněl: „Svatý Josefe, oroduj za nás! Farní kostel benešovský 1920“ a reliéf na něm představoval sv. Josefa. Tento zvon stál 11 280 korun.

Celkem všechny tři zvony včetně balení a dopravy stály 68 711,80 korun.

Nejen tyto nové zvony, ale ještě mnoho nového, včetně nové doby přišlo do Benešova v době, kdy byl církevním pastýřem benešovské farnosti oblíbený a vážený farář a děkan P. Bruno Schneider.

Přišla však II. Světová válka, a tak jako většině farností v naší zemi byly v jejím průběhu zabavovány kostelní zvony určené opět k výrobě potřeb pro válečné účely. Tak se stalo i v naší farnosti, kdy byly počátkem 40. let minulého století sňaty zvony z kostelní věže. Po dlouhá léta byl ve věžní stolici zavěšen pouze jeden zvon s názvem sv. Maria o váze 90 kg, který dle údajů pocházel z válečné konfiskace a z Ratiboře jej přivezl v roce 1942 farář P. Valentin Drastik. Kromě tohoto zvonu zůstal ještě malý zvonek – sanktusník, zavěšený ve věžičce nad kostelní lodí. Tím se do konce 60. let při bohoslužbách zvonilo při pozdvihování, ale také oznamoval ukončení životní poutě někoho z naší farnosti. Jeho vyzvánění, kterému stále říkáme umíráček, oznamuje úmrtí člověka i v současnosti a je stále rozhoupáván ručně pomocí provazu, který je zavěšen na zvonové hlavě s pákou a jeho srdce uvnitř bije o zvonovou stěnu.

Tříkrát denně nás vybízí kostelní zvon k modlitbě „Anděl Páně.“, také nám oznamuje radostné i smutné události v životě farnosti. Kéž nám dlouho tyto naše zvony slouží k dobru, a nejen k časové orientaci.

**Fotografie ze slavnostního svěcení nových zvonů ze dne
14. března 1971.**

Éra hornictví v Česku skončila při slavnostní bohoslužbě

Ve Stonavě na Karvinsku ve středu 4. února vyvezli na povrch poslední vozík s černým uhlím. OKD pojalo den uzavření těžby jako den vděčnosti za práci mnoha generací horníků a důlních pracovníků. Mimořádný den proto uzavřela bohoslužba v ostravské katedrále Božského Spasitele.

Mši svatě předcházel průvod krojovaných horníků s hornickou kapelou v čele centrem Ostravy od slezskoostravské radnice ke katedrále, kde u vůzku s vytěženým uhlím stála čestná stráž báňských záchranářů.

Při bohoslužbě zazněla také polština – v prvním čtení a eucharistické modlitbě, protože hornictví je spjaté s jazykově smíšeným regionem. V liturgii bylo podobných odkazů více. Například velký kahan a socha svaté Barbory u ambonu nebo hrouda uhlí a havířská přilba, které v obětním průvodu přinesli primátor Ostravy Jan Dohnal a senátor za Karvinsko Ondřej Feber. Modlitby přímlov se ujalo sedm zástupců zaniklých hornických řemesel.

Mši svatou celebroval biskup Martin David a v úvodu podotkl: „Nemůžeme také zapomenout na ty, kteří při výkonu hornického povolání zemřeli,“

Při děkovné bohoslužbě koncelebroval otcí biskupovi jediný kněz naší diecéze, který je původním povoláním horník, a který sloužil shodou okolností 10 let v naší dolnobenešovské farnosti, p. Ladislav Stanečka. Redaktor diecézního časopisu „Okno“ s ním uskutečnil rozhovor pro březnové vydání Okna a který můžeme s laskavým svolením redakce zveřejnit v našem Nedělníčku.

(čerpáno ze stránek doo)

Svou pracovní dráhu nezačínal v semináři, ale v podzemí.

P. Ladislav Stanečka jako kluk krácel ve šlépějích svého otce a vydal se cestou hornictví. Boží volání naštěstí uslyšel i v dole, a tak se po pár letech přihlásil do semináře. Dnes na roky v podzemí s úctou vzpomíná. O to víc, že v únoru 2026 éra hornictví v českém Slezsku definitivně skončila.

Jak jste se dostal k hornictví?

Já jsem byl vyučenec státního podniku, tehdy ještě VOKD – Výstavba ostravsko-karvinských dolů. Studoval jsem čtyřletý obor horník-mechanizátor v Havířově. Jako učeň jsem fáral nejprve na dole František, později na Darkově. Tam jsem dělal taky na desátém patře jako učeň. Takže jsem se dostal ještě o něco hlouběji než otec biskup Martin (smích). */pozn. red. P. Ladislav naráží na návštěvu biskupa Martina Davida v dole ČSM v listopadu 2025./*

Po vyučení jsem nastoupil na důl Staříč. Po necelém roce vojny, jsem fáral na dole Paskov. Tam jsem pracoval ještě dva roky.

Takže jste Boží volání do služby uslyšel v podzemí?

Začalo to tím, že jsem měl v dole úraz. Obě ruce mi poranilo kamení, které se vysypalo, když jsme rozebírali hajcmany (důlní výztuže).

Pak jsem byl nějakou dobu na nemocenské a jezdil jsem na převazy a rehabilitace. Tím jsem měl více času na přemýšlení. Byl i více činný.

Už dříve jsem se angažoval u hasičů, v turistice, byl jsem také člen výboru lidové strany a pomohl jsem obnovit skauty... A postupně jsem začal i kostelníkovat v rodné farnosti v Kunčicích pod Ondřejníkem.

Když jsme dostavěli novou faru a udělali tam klubovnu pro skauty, honilo se mi hlavou, že je to hezké, když je ve farnosti kostelník, schola, ministranti, skauti...ale co je to platné, když tam není kněz?

A ta myšlenka mě už neopustila. Svěřil jsem se místnímu duchovnímu, na jeho doporučení jsem se přihlásil do semináře i na fakultu – a vyšlo to.

Navíc už od vojny mě v životě provázela symbolická jména. Velitel pokoje se tehdy jmenoval Eliáš. Zástupce Papežík. V Čechách byl nějaký kapitán Hrdlička. Na šachtě se zástupce vedoucího jmenoval Knězek a spolupracovníky jsem měl Mojžíše a Mojžíška.

Jak vzniklo to, že vám na šachtě vymysleli přezdívku „farář“?

To víte, chlapi se tam projevovali, jak umí. Na šachtě se kterýsi z nich rozčiloval: „Já jsem byl na pohřbu a ten farář tam tak dlouho kázal!“ Tak já jsem mu odpověděl: „A co by měl jiného dělat, on má přece kázat Boží slovo.“

Další zase po nějaké době:

„Já jsem byl na pohřbu a tam ten farář nejen dlouho kázal, ale potom ještě vybíral peníze!“ A já zas na to: „No to nemohl být farář. Ten, kdo vybíral peníze, to byl určitě kostelník nebo ministrant.“ A chlapi na mě: „No ty tomu nějak rozumíš.“ A já jsem jim odpovídal: „Tak vím, jak to chodí, ne? Jsem přece věřící a chodím do kostela.“ Takže vždycky, když měli nějaké ty svoje názory, tak jsem je uváděl na pravou míru, až jsem si vykoledoval přezdívku „farář“. A pak už říkali: „Farář je tady, tak je to dobré.“ (směje se)

Proč jste si zvolil hornickou dráhu?

Otec byl taky horník. A bylo to zajímavé, že jsme mohli spolu konzultovat různé věci. I když my jsme měli modernější vybavení než za něho. Byla to taková chlapecká robota.

Kolik vám bylo, když jste se rozhodl, že vyměníte důl za kostel?

Bylo to v roce 1992. Tehdy mi bylo 21 let.

Jak jste prožil bohoslužbu u příležitosti ukončení těžby?

Musím říct, že mi ukápla slza. Člověk se dostane do vzpomínek, hlavně na to, jak jsme tam vždycky makali. Nebylo to jednoduché, to vůbec ne. Vzpomínal jsem na ty chlapecké kolektivy, na tu dřinu, prach, všechno kolem toho. Jak se to tam chvělo, jak se prášilo... To všechno se mi vybavilo. A hlavně vztahy v chlapeckém kolektivu. Ti chlapi, havíři, byli upřímní, říkali věci na rovinu. Někdy se mezi sebou i pohádali, ale vždycky bylo jasné, na čem kdo je. Byly to dobré roky a člověk na to rád vzpomíná.

Nelitoval jste někdy, že jste odešel?

Nelitoval. Ta práce není na celý život. V tak prašném prostředí lze pracovat jen omezenou dobu (asi 13 let), aby se předešlo nemocem z povolání. Horníci po naplnění prašné expozice dostali rentu, pak už nemohli fárat a museli pracovat jen na povrchu, nebo si najít jiné zaměstnání. Skončil bych sice dřív a měl bych vyšší plat a taky důchod. (směje se) Dnes už bych byl určitě na důchodě. (směje se)

Co vám hornictví dalo do života?

Dalo mi strašně moc. Pod zemí je to úplně jiné než na povrchu. Tady si můžete věci odložit, kam chcete, ale dole to nejde. Jezdí tam vozíky tam a zpátky, jsou tam dvě koleje. Člověk musí všechno dobře promyslet, aby se materiál dostal tam, kde má být, a hlavně včas. Naučilo mě to organizovat si práci i život tak, aby na sebe věci navazovaly. To člověk pak používá celý život. A taky to bylo o lidech — na některé chlapy se dalo

spolehnout, na jiné ne. Takže chlapi už si i vybírali ty mladé „synky“, s kým chtějí pracovat. Postupně si člověk všiml, kdo je jaký. Byla to prostě parta. Když spolu chlapi dělali delší dobu, věděli, že se můžou jeden na druhého spolehnout. A taky jsem se tam naučil komunikaci — jak mezi chlapama, tak vůbec. Různé názory na svět, jak to chodí, jak se zachovat, co udělat, jak mluvit s lidmi. I dole se prostě člověk musel naučit spolu vycházet.

Takže i nějaký smysl pro pořádek?

Určitě. Tam mělo všechno svůj řád. Bylo to kvůli bezpečnosti — a ta musela být vždycky na prvním místě. Pravidla byla přísná. Nesmělo se kouřit, nesmělo se chodit s otevřeným ohněm a podobně. Když se třeba odstřelovalo kamení — platila další omezení. Nikdo nepovolaný tam nesměl být, když byl na místě střelmistr a chystal odstřel. Byla to pravidla, podobně jako Desatero Božích přikázání v životě. I když si někteří myslí, že to neplatí. Ale jsou to pravidla pro život.

Bylo to pro vás užitečné i do kněžské služby? Třeba při kontaktu s lidmi?

Do kněžské služby mi to dalo hlavně to, že jsem se naučil s lidmi mluvit. Člověk už tuší, jakou mají mentalitu, jak k nim přistoupit, jak položit otázku. Byl tam i humor, vyprávěly se vtipy, člověk se zasmál. I to patřilo k té práci. A právě tuhle schopnost komunikace si z toho období odnáším dodnes.

Dá se v podzemí setkat s Bohem?

Určitě ano. Bůh stvořil přírodu, kde platí určité zákonitosti a v podzemí to platí dvojnásob. Ještě jako učeň, jsem pracoval v různých porubech a tam si každý dobře uvědomoval, co by se mohlo stát, kdyby se masiv horniny uvolnil a došlo k závalu. Že může nastat situace, ze které už není návratu. Když nastalo nějaké nebezpečí, tak se mnozí i modlili a prosili Pána Boha o pomoc. Pamatuji si jednu silnou událost. Pracovali jsme tam s vozíky a najednou se objevila skupina chlapů, nesli zraněného člověka v bezvědomí na dveřích od nějakého objektu. Křičeli: „Střídejte, střídejte!“ Chtěl jsem je vystřídat, ale řekli mi, že jako učeň jim pomoci nesmím — pomohl jim tehdy náš instruktor a nesli ho ke kleci. Ten obraz se mi okamžitě vryl hluboko do paměti. Člověk si v takové chvíli uvědomí, jak je život křehký. A že je to ten největší dar, který jsme tady na zemi dostali.

A že můžeme získat i život věčný.

HERBÁŘ NEDĚLNÍČKU

PAŽITKA SETÁ

Allium schoenoprasum

***Kořeníčko, koření,
od Boha jsi stvořený,
tebe nesmí slunce rušit,
ty se musíš v stínu sušit
a já musím pytel ušít,
co v něm budeš zavřený.***

Víceletá asi 30 centimetrů vysoká rostlina, lidově nazývaná luček nebo šnytík, pochází z Evropy. Z malých cibulek jejichž kořeny jsou v zemi vzájemně propleteny, vyrůstají podle kultivaru tenké nebo silnější nebo silnější rourkovité duté listy. Bělokvěty asi 40 centimetrů vysoký kříženec pažitky a česneku nevytváří cibule žádné. V červnu a v červenci kvete kulovitými růzovofialovými květy, pokud pažitka vykvete, už se nehodí ke koření. Blízkými příbuznými pažitky jsou šalotka, cibule, a česnek.

Na zahradě vyhradíme pažitce světlé až polostinné místo, raději svěží a chladnější než přímé slunko a horko. Potřebuje spíše vápnitou zahradní hlinitou až hlinitopísčitou vlhkou, ale propustnou humózní půdu s dostatkem živin. Snáší ale i chudší půdy, pak je méně vzrůstná. Hodí se na terasy, balkóny a parapety, může se ale také celoročně pěstovat v nádobě v bytě. Na podzim můžeme trsy rozdělit a zasázet do menších květináčů umístěných na světlém chladném místě, postupně je odebíráme a přeneseme do kuchyně k okamžitému užití. Ostříhané rostliny vrátíme na zimní stanoviště a na jaře znovu všechny přesadíme. Přezimují v domě na světlém chladném a skoro suchém místě.

Sklízí se průběžně, listy seřezáváme postupně, při větší seřezeme asi 3 centimetry nad zemí a s dalším řezem počkáme, až nové dorostou. Pažitka má mírně projímavý účinek. Svými růzovofialovými květenstvími je i dekorativní okrasnou květinou do truhlíků na světlém, ale ne příliš horkém balkóně. Usušená květenství mohou být krásným doplňkem suchých vazeb.

V kuchyni se používá čerstvá k ochucení a ozdobě polévek, vařených brambor, salátů, přidává se ke šlehaným tvarohům, krémovým sýrům a do míchaných vajíček. Málo se ví, že pažitka obsahuje velké množství vitamínu C a je tak jeho vítaným zdrojem po celou zimu.

*Pažitka odpuzuje hmyz, z odvaru
lze udělat postřík proti mšicím.*

Ořechové máslo – 100 g čerstvého másla, 1 lžice mléka, 100 g mletých ořechů, 3 lžice pažitky, 1 lžice petrželky, estragon

Změklé máslo našleháme s mlékem, přidáme ořechy a najemno nasekané bylinky. Mléko nesmí být z lednice, mělo by mít stejnou teplotu jako máslo.

Bylinkový tvaroh – 400 g měkkého tvarohu, 100 ml smetany na vaření, 6 lžic pažitky, 4 jarní cibulky, 2 řapíkaté celery, bílý pepř, sůl

Bylinky jemně nasekáme, cibulku nasekáme na drobné kostičky, celer na tenká kolečka. Smícháme s tvarohem rozšlehaným se smetanou. Osolíme a opeříme bílým pepřem. Pro změnu můžeme podle chuti přidat i jiné čerstvé bylinky. Podáváme na tenkých krajíčcích nasucho opečeného chleba, nebo s novými bramborami na loupáčku.

Jarní bylinná polévka -250 g brambor, 2 hrnky mladých lístků kopřivy, 2 cibule, sůl, 2 lžice pažitky, 2 lžice petrželky, 2 lžice másla, 2 žloutky, 200ml smetany na šlehání,

Do vařící osolené vody dáme oloupané na menší kousky nakrájené brambory, dále drobně nakrájenou na másle osmaženou cibuli a vaříme do poloměkka. Přidáme drobně nakrájené kopřivové listy a krátce povaříme. Odstavíme z ohně, vlijeme smetanu s rozšlehanými žloutky a vmícháme pažitku a petrželku.

Čerpáno z knihy Kláry Trnkové „**Tříkrát tučet zázračných bylin**“.

Vydalo nakladatelství: STUDIO trnka s.r.o. v Praze roku 2015.

Mnoho krásně ilustrovaných knih, také knih pro děti si můžete objednat na

www.studiotrnka.cz

Připravila Marie Ohřálová

Předvelikonoční svátost smíření

DB – Zábřeh:

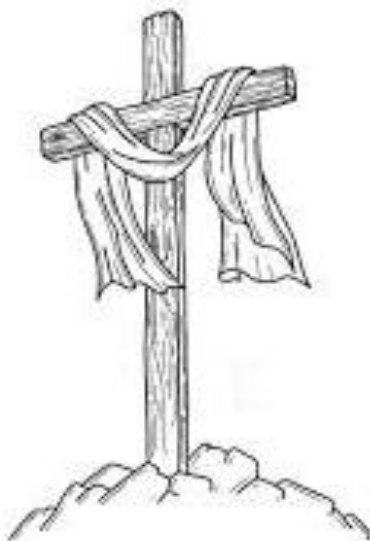
PÁTEK
15:30 – 17:00

27. 3. 2026:
(místní duchovní)

Dolní Benešov:

STŘEDA
08:30 – 11:30
14:00 – 18:00
19:15 – 20:30

1. 4. 2026:
(1 cizí zpovědník)
(1 cizí zpovědník)
(místní duchovní)

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI BŘEZNU

Sbírka na OPRAVY – neděle 15. 3. 2026

ROZPIS ÚKLIDU V KOSTELE SV. MARTINA – jaro 2026

14.03.: GARGOŠOVÁ Šárka
HANKEOVÁ Martina
VITÁSKOVÁ Pavla
GEBAUEROVÁ Monika
PAVLÍKOVÁ Karin
DUMBROVSKÁ Karla

25.04.: BILÍKOVÁ Marcela
PAVLENKOVÁ Hana
FAIKOVÁ Jana
FAIKOVÁ Renáta

21.03.: HARAZIMOVÁ Karin
HLUBKOVÁ Eva
LIŠKOVÁ Lenka
TILLECZKOVÁ Hana
VAVŘÍNKOVÁ Iveta

02.05.: VOJVODOVÁ Karla
BÍLÁ Marie
KOCUROVÁ Růžena
DEMBKOVÁ Květoslava

28.03.: PRCHALOVÁ Irena
MURCKOVÁ Miluše
RADOŠOVSKÁ Ilona
ČERNÁ Anna
MURCKOVÁ Eva

09.05.: KUCHAROVÁ Lucie
KUBÍKOVÁ Michaela
JANEČKOVÁ Magda
JANEČKOVÁ Julie
KARASOVÁ Eva

PÁTEK

03.04.: THIEMLOVÁ Marcela
MUSÁLKOVÁ Jana
SPÁČILOVÁ Barbora
GASSMANOVÁ Blanka
ZLOTÁ Helena
NĚMCOVÁ Marie

16.05.: MOHYLOVÁ Eva
PAVLENKOVÁ Dagmar
VAVŘÍNKOVÁ Ludmila
ONDERKOVÁ Alena
BENEŠOVÁ Eva
NOVÁKOVÁ Marie

11.04.: KOLMAJEROVÁ Vladimíra
KOLARŤKOVÁ Hana
TULACHOVÁ Jiřina
LELLKOVÁ Zdeňka
ŠENKYPLOVÁ Eva
NĚMCOVÁ Helena

23.05.: BEKOVÁ Zuzana
ŠIMŠOVÁ Lucie
KRZYWOŇOVÁ Martina
DIHLOVÁ Renáta
LECIÁNOVÁ Hana
KOZLOVÁ Anna

18.04.: SABAŠOVÁ Anna
PORUBOVÁ Helena
DIEHLOVÁ Liana
THIEMLOVÁ Anna
KUPKOVÁ Anna
VLAŠÁNKOVÁ Marie

SVĚTEC MĚSÍCE

Svatý Fridolín

Připomínka: 6. března

Postavení: misionář OSB (Řád svatého Benedikta)

Úmrtí: okolo 540

Patron: Bádensko-Württemberska, Německa a švýcarského kantónu Glarus i Säckingenu a dobrého počasí; vzýván jako ochránce před požáry a povodněmi i jako ochránce před dětskými nemocemi a při bolestech končetin

Atributy: benediktin, kostra nebo mrtvý

Životopis:

Byl věrozvěstem z Irska. Působil jako putující mnich. Ve Francii v Poitiers vyzvedl z troskek ostatky sv. Hilária. Zakládal kostely a hledal místo, na něž byl ve snu povolán. Byl to ostrov na Rýně, kde u Säckingenu vybudoval chrám a dvojí klášter.

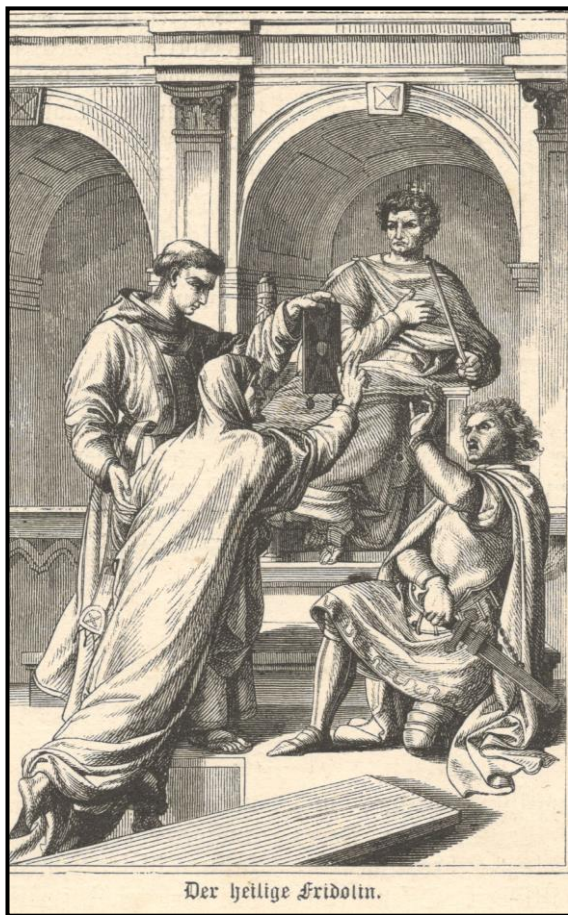
V TOUZE PO ŠÍŘENÍ BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ NA ZEMI

Pocházel ze starého šlechtického rodu v Irsku. Od útlého mládí toužil po duchovním životě. Po smrti rodičů rozdal zděděný majetek a stal se knězem, rozdávajícím Boží slovo bez stabilního působiště po irském venkově. V modlitbě Páně, při slovech "přijď království Tvé", myslíval na oblasti mimo svou vlast, kde Krista ještě neznají, a toužil přispět k jeho poznání.

Za touhou svého srdce viděl i volání Boží, vydal se přes moře do Galie a dorazil do Poitiersu, který byl kdysi působištěm sv. Hilária. Pro úctu k němu vyhledal zříceniny jeho chrámu a kláštera, rozbořených Vizigóty již r. 409. Fridolin pak jednal s poitierským biskupem, kterému se svěřil se snem, v němž byl Hilariem vyzván, aby pátral po jeho hrobu a také začal s novým budováním chrámu. Dostal k tomu nejen požehnání, ale i příslib místa opata v budoucím klášteře u chrámu. Za účelem získání potřebných financí se spolu vypravili poprosit o pomoc krále Chlodvíka I. Ten je vlídně přijal a obdaroval potřebnou částkou. Při kopání se šťastně podařilo objevit Hilariův hrob a vyzvednout ostatky.

V době stavby Fridolín obdržel ve snu další výzvu, aby dokončení stavby zanechal dvěma bratrům a s částí nalezených ostatků se vypravil do země Alemanů na ostrov ležící v řece Rýně a tam působil jako misionář. Výzvy uposlechl a vydal se ostrov hledat, ač kde přesně leží nevěděl. Jeho cesta je značena kostelíky ke cti sv. Hilaria, které na svých delších zastávkách stavěl. První u řeky Mosele mezi Koblencem a Trevírem, druhý ve Štrasburku, pak cestoval Burgundskem do Churu, kde je třetí. Všude hlásal evangelium.

Nakonec plul po Rýně a hledaný ostrov objevil mezi Basilejí a Zurzachem. Zakotvil u Säkingenu, který se později stal duchovním centrem horního Porýní. Na blízkém ostrově zvaném Sekkinky nebyl zrovna vlídně přivítán. Hledaje místo vhodné k založení chrámu byl přepaden jako domnělý zloděj, slídící po stádech, ztýrán a vyhnán.

Fridolin se pak obrátil o pomoc k frankému králi Dětrichovi, od kterého obdržel listinu s plnou mocí, aby mohl na onom ostrově vystavět chrám s klášteřem. Vrátil ses doprovodem, který mu byl poskytnut a začal s budováním chrámu. Při budování klášteřa v období sucha se pro nedostatek vody v řece dalo přecházet od levého břehu na ostrov. Počínající jiskření proti stavbě Fridolin prý utišil svedením části toku do suchého řečiště pomocí skácených mohutných smrků. V okolí klášteřa založil ovocné zahrady. V klášteřní škole podporoval sport. Projevoval velkou vlídnost a opatrnost. Ostrov se jeho působením stal oázou míru a modlitby. Rodiče tam své děti rádi svěřovali ke křesťanské výchově. Fridolin hodně cestoval po území

Alemanů, horlivě hlásal Kristovu víru a obrátil mnoho pohanů. Misijní činnost v té oblasti nabyla velkého rozmachu.

Vzhledem k atributu stojí za pozornost, že podle legendy Fridolín vzkřísil mrtvého šlechtice Ursa, od něhož dříve obdržel rozsáhlou planinu pro stavbu chrámu, a toho si přivedl k soudu za svědka. Soudit se musel proto, že mu bylo upíráno právo k chrámovému pozemku, který snad obdržel již při hledání ostrova. Jedná se o kanton Glarus, který má ve svém znaku obraz Fridolína, jak křísí z hrobu mrtvého.

KAPKA HUMORU

Hele, brácha...
řeknu ti tajemství...
Víš, že psi se vyrábějí
v pivovaru?
Teď říkal děda, že tam
jede pro štěně!!!

Volá holčička mamince:
„Mami, kdy přijdeš domů,
mám hlad.“
„Ale zlatíčko, vždyť je doma
i tatínek.“
„Ano, i on má hlad.“

„Babi, jak jsi přijela?“ „Vlakem
Tomášku, jako vždycky.“
„Vidíš tati, a ty jsi říkal. Že ji
přinesli všichni čerti.“

V hospodě:
„Pane vrchní, dneska mi
nenalévejte, doktor říkal, že
mám špatné játro.“
„Chtěl jste říct játra.“ „Co? Já
mám ještě jedno? Tak to mi
nalejte!“

Včera večer jsem vzal stopaře. Povídá mi: „To se nebojte, brát v noci cizí
lidi? Co kdybych byl sériový vrah?“ Já na to: „Prosím vás... Víte, jaká je
pravděpodobnost, že se sejdou dva sérioví vrazi v jednom autě?“

K lékaři přijde starý muž, že
má 75 let, nikdy mu nic nebylo,
ale teď ho píchá. „Vy že máte
75 let? Jak jste to dokázal,
udržet se tak svěží?“

Když jsme se před 50 lety brali
s manželkou, slíbili jsme si, že
se nebudeme hádat, že raději
jeden půjde ven. To víte pane
doktore, 50 let na čerstvém
vzduchu dělá divy.“

Máte dnešní
chléb???

Nemáme, pouze
včerejší.

A kdy budete
mít dnešní???

Zítřa!!!

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Schůzka

Ruský světec Dimitrij měl schůzku s Bohem. Kráčel rychle po cestě, aby nepřišel pozdě. Narazil na chudého vozku, který se marně snažil vytáhnout svůj vůz z příkopu. Vůz se zčásti převrátil do potůčku, který tekł podél té cesty. Samotnému se to tomu muži rozhodně nemohlo podařit.

Dimitrij opravdu nevěděl co má udělat – jestli se má zastavit a pomoci vozkovi v nesnázích, nebo dělat jako by nic a rychle pokračovat v cestě na jedinečnou schůzku, kterou rozhodně nesměl zmeškat...

Nechal své srdce, aby rozhodlo.

Postavil se vedle vozky, a i on se opřel zády o vůz, který trčel z příkopu. Spojil své síly se silami muže, který mu děkoval očima.

Supěli a potili se, ale ve dvou se jim přece jen podařilo dostat kola vozu zpátky na cestu.

Dimitrij už ani neslyšel vozkovy díky. Sotva stál vůz na cestě, rozběhl se na setkání s Bohem. Ale když, unavený a zadýchaný dorazil na domluvené místo schůzky, Bůh tam nebyl. Možná že unavený čekáním odešel.

Se srdcem plným zklamání klesl Dimitrij s pláčem pod třešeň u cesty. Krátce na to tudy projížděl i vozka. Zastavil, posadil se vedle Dimitrije do trávy a pozoroval ho očima plnými klidného porozumění. Potom vytáhl z tlumoku bochníček chleba, rozdělil ho na polovinu, jednu mu podal a zašepтал: „Dimitriji...”

Se zmatkem v duši Dimitrij pochopil. Objal muže a plakal radostí...

„Můj Bože, to jsi byl ty!
Přišel jsi mi naproti ...“

Umíme si zasloužit, aby nám Bůh přišel naproti?

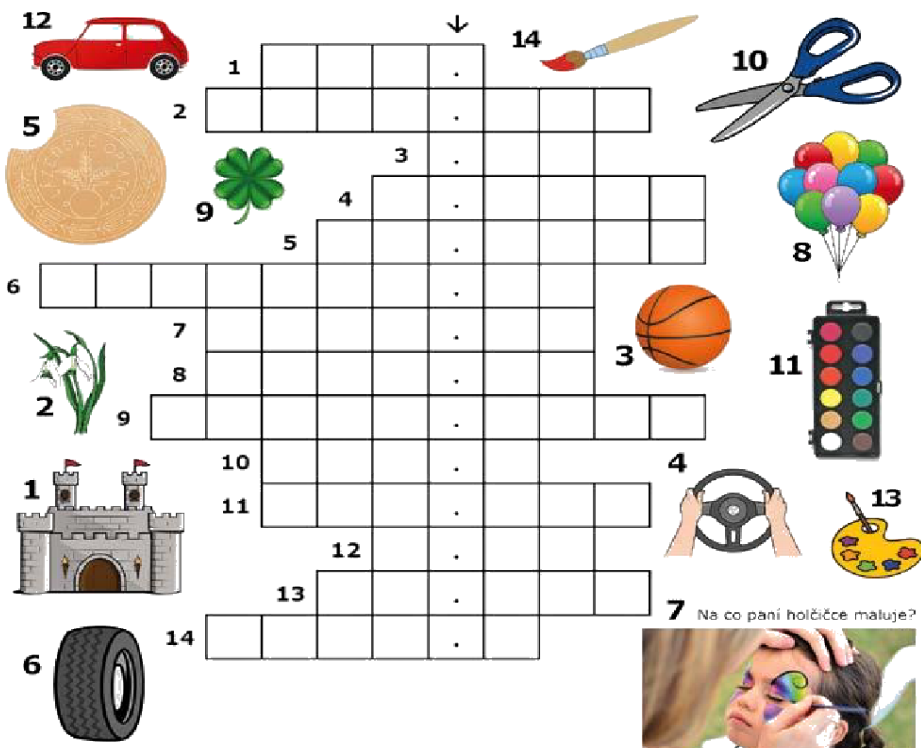
Z knihy Bruna Ferrera „Pohlazení pro duši“, přeložila Miloslava Lázňovská,
vydalonakl. Portál 2006.

Marie Ohrálová

Nedělníček dětem

Doplňovačka:

Milé děti, představte si veliký kovový míč, těžký jako několik aut dohromady. Ten visí na dlouhém řetězu a houpá se jako houpačka. Používá se k bourání starých budov. Jak se mu říká...? Najdete v tajence.

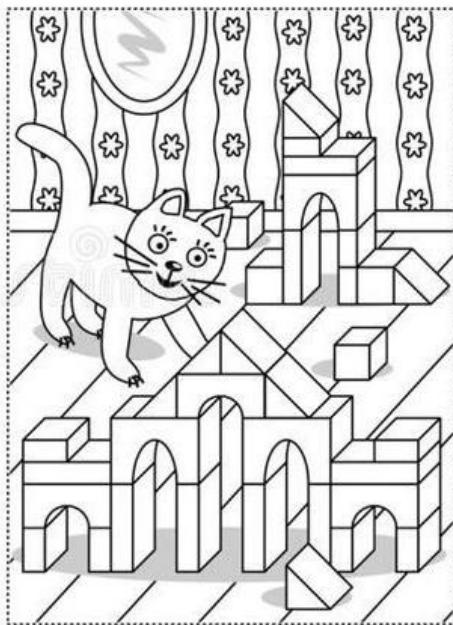
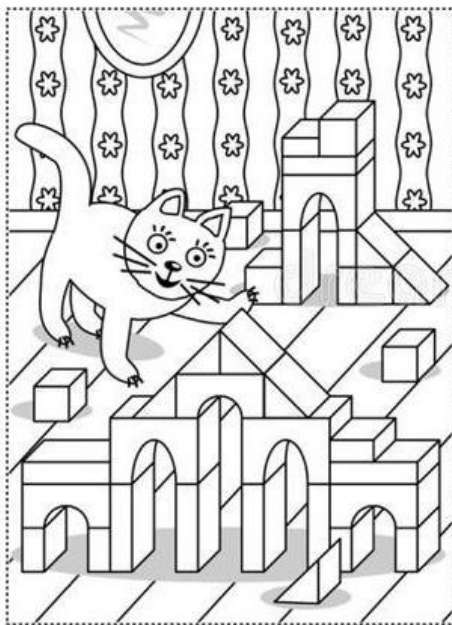

Tajenka z minulé doplňovačky zní: „KARNEVAL NA SNĚHU“

Skrývačky – hledej česká města a obce

1. Edvard Beneš ovlivnil poválečnou politiku.
2. Franta Pačes kálí patrně na všechno.
3. Hlídači celou noc marně hlídali, lupič měl štěstí.
4. Hlídači celou noc marně hlídali, lupič měl štěstí.
5. Jaký to býval dřív, a nyní se na něj podívej.
6. Je to silák, kyj ovládá jako párátko.
7. Jeho důvěra dobru škaredě zklamala.
8. Jeho partnera to viceprezidentování úplně zničilo.
9. Jestlipak znáte, pane Strako, Nicejské vyznání víry?

HLEDEJ 10 ROZDÍLŮ

HLEDEJ 10 ROZDÍLŮ

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dolní Benešov na březen 2026

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	2.3.	17.00	ÚMYSL KNĚZE	
Út	3.3.		NEBUDE MŠE SVATÁ	
St	4.3.	17.00	ÚMYSL KNĚZE	
Čt	5.3.	17.00		
Pá	6.3.	7.00	Za papeže, biskupy, kněze a řeholníky a ochranu Panny Marie	
Pá	6.3.	Záb 16.00		
So	7.3.	7.00	Za Hedviku Kostřicovou, manžela, za živou a + rodinu	
Ne	8.3.	7.00	Za živé a + farníky	
Ne	8.3.	Záb 8.30		
Ne	8.3.	10.00	Za Josefa Kuchaře, rodiče, dvě sestry a švagra, za + neteř ...	
Po	9.3.	17.00	Za manžele Theuerovy a živou rodinu	
Út	10.3.	7.00	Za + Josefa Adamíka, manželku, rodiče a sourozence	
St	11.3.	17.00	Za + Rudolfa Kupku – měsíční	
Čt	12.3.	17.00	Za Josefa a Marii Kuchařovy, syna, zetě, rodiče a sourozence ...	
Pá	13.3.	Záb 16.00	Za + rodiče Adamíkovy, živou rodinu a duše v očistci	
So	14.3.	7.00		
Ne	15.3.	7.00	Za živé a + farníky	
Ne	15.3.	Záb 8.30	Za Arnošta Hlubka, Marii Hlubkovou, bratra Antonína, 3 padlé...	
Ne	15.3.	10.00	Za členy Živého růžence – A	
Po	16.3.	17.00	Za Andělu a Aloise Golovy, Štěpánku Golovou a celou ž.rodinu	
Út	17.3.	7.00	Za živé a + farníky	
St	18.3.	17.00	Za + Josefa Mazala, dvě manželky, prarodiče za Marii Řehovou	
Čt	19.3.	17.00	Za živé a + členy Bratrstva sv. Josefa; Za živé a + Josefy	
Pá	20.3.	Záb 16.00	Poděkování P. Bohu za dar zdraví, za duše v očistci a s prosbou...	
Pá	20.3.	18.00	Adorace před vystavenou NSO do 19:30	
So	21.3.	9.00	Za nemocné naší farnosti (mše s udělováním pomazání nemoc...)	
Ne	22.3.	7.00	Poděkování za dar zdraví s prosbou o b.požehnání a ochranu ...	
Ne	22.3.	Záb 8.30	Za Vladimíra Doležihy, dvojce rodiče a živou rodinu	
Ne	22.3.	10.00	Za Karla Sabaše (nedož.70 let)	
Po	23.3.	17.00	Za Miroslava Janečka, manželku a celou živou rodinu	
Út	24.3.	7.00	Za živé a + farníky	
St	25.3.	17.00	Za + manžela Josefa, syna Lukáše, dvojce rodiče a prarodiče ...	
Čt	26.3.	17.00	Za Gertrudu Lainkovou, manžela a rodinu Vitáskovou	
Pá	27.3.	Záb 16.00		
So	28.3.	7.00	Za Rudolfa Sutta (ned.65 let a 6 let od+), za + rodiče a živou r.	
Ne	29.3.	7.00	Za + Eriku Michalíkovou – výroční	Květná
Ne	29.3.	Záb 8.30	Za Josefa Kappersteina a duše v očistci	Květná
Ne	29.3.	10.00	Za + rodiče Terezii a Emila Osmančíkovy, živou rodinu ...	Květná
Po	30.3.	ČK 17.00	Za dobrodince této kaple a + kněze	
Út	31.3.	7.00		
St	1.4.	18.00	U příl. životního jubilea 70 let, za dar zdraví, živou rod. a +dceru	
Čt	2.4.	18.00		Zelený
Pá	3.4.	17.00	VELKOPÁTEČNÍ OBŘADY	Velký
So	4.4.	19.00	Za živé a + farníky	Bílá
Ne	5.4.	7.00	Za + Gottfrieda Kosku a sourozence	B.Hod
Ne	5.4.	Záb 8.30	Za + rodiče, dva syny a dceru s manželem	B.Hod
Ne	5.4.	10.00	Za + Bernarda Kocura, rodiče z obou stran a za dar zdraví ...	B.Hod

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

1. neděle postní s dětmi v Dol. Benešově s udělováním popelce 22.2.2026

At' „NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné, pokojný, a sváteční chvíle

KŘÍŽOVÁ CESTA V S DĚTMI V ZÁBŘEHU

Vydavatel:

Připravuje „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohrálová, foto Věra Dudová
email: nas.nedelnickek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>
Vychází vždy první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek. **Zapsáno do evidence periodického
tisku ministerstva kultury** pod číslem MK ČR E19917